

מבוא

צילה אהבה תמיד לשחק בעליית הגג של ביתה הקטן של סבתא, רחוק בכפר, כי שם אפשר היה למצוא כל כך הרבה דברים ישנים ושכוחים.

יום אחד צילה ישבה בעליית הגג ושיחקה בגלגל הטווייה אך כשהתעייפה מכך נשכבה על ספה ישנה, מרופדת שער סוסים.

"מעניין מה יש בחבית שם בפינה?" חשבה וקמה שוב כדי לטפס על שתי קורות ולהגיע לחבית.

היה חשוך למדי אבל צילה הוציאה מהחבית חבילה גדולה של סחבות והביאה אותם קרוב יותר לחלון, כדי לבדוק אותם.

היה שם ברדס מצחיק עם סרטים, אותו צילה

חבשה מיד על ראשה. הייתה גם שקית עם דמויות בדיל בבגדים ישנים מוזרים. והייתה גם תמונה של ילדה יפה מאוד, בעלת תלתלים ארוכים קשורים מאחורי ראשה, ולבושה בשמלה ארוכה ופנטלונים מצחיקים ארוכים, שהגיעו עד הנעליים.

ואז, מתוך החבילה היא הוציאה בובת סחבות ישנה, עם עין כפתור אחת בלבד, ועם אף מצוייר ופה מחייך. בגדיה היו מבד רך, כחול עם פרחים קטנים ונקודות.

צילה שכחה על כל היתר באושרה הגדול, תפסה את בובת הסחבות ורצה איתה למטה,

להראות אותה לסבתא.

"הו-הו, איפה מצאת אותה?" קראה סבתא "זו רותי סמרטוטי!" היא המשיכה כשהיא

סמרטוטי ואני נשחק ביחד ויהיה לנו נהדר."
וכך רותי סמרטוטי הצטרפה למשפחת
הבובות בביתה של צילה, וכך התחילו
ההרפתקאות של רותי סמרטוטי המסופרות
בהמשך.

מחבקת את הבובה לחזה. "שכחתי אותה
לגמרי. היא שכבה בעליית הגג חמישים שנה!
יופיו! יופיו! רותי סמרטוטי הזקנה! מיד אתפור
לה עוד עין-כפתור!" סבתא ניגשה לשולחן
והוציאה מחט וחוט.

צילה הביטה איך סבתא תופרת ותוך כדי כך
מספרת איך שיחקה עם רותי סמרטוטי
כשהייתה ילדה קטנה.

"עכשיו, רותי סמרטוטי, יש לך שתי עיניים
ותוכלי לראות את השינויים שקרו בעולם בזמן
ששכבת שם סגורה בעליית הגג. כי עכשיו,
רותי סמרטוטי, יש לך גם חברה חדשה
למשחק, ואני מקווה ששתיכן תיהנו ביחד כפי
שנהנינו אנחנו, את ואני!"

ואז סבתא נתנה את רותי סמרטוטי לצילה
ואמרה ברצינות "צילה אני מציגה בפנייך את
ידידתי היקרה, רותי סמרטוטי. רותי
סמרטוטי, זו נכדתי, צילה!" וסבתא סיבבה
את הבובה כך שזו נעה בראשה אל צילה.
"הו סבתא! תודה, כל כך תודה!" קראה צילה
ונתנה לסבתא חיבוק חזק ונשיקה. "רותי